

רוברט וייטהיל

שני שירים

חדרים על הים

בעקבות ציורו של אדוארד הופר

האפק בהיר, הים מנצנץ
ואני לבדי חצי נרדם
קוטף הגלים, לועסם ויורקם
כצף באויר כצף על הים
כתבת המבול בלי מחמדים
ומהו הגבה – או מטר או מיל?
מרבד הרצפה קלפת אבוקדו
ספה מרפדת סופגת אותי
בריח תותים שהגשו אשתקד
ממעל נשקף ציור שמן אדיר
הפרס הראשון מהגרלה פמבית
מטעם גובי ארגון יהודי
פרי הכלאה בין שגאל לבין דאלי.
וכל משתתף בו חשוד מידי:
נערה יפה בכתנת שקופה
עם שדים שלושה: זוג בחזה
אחד בירכה, ואלה שמותם:
רוח סערה, ואש וענן
ועלם בהיר נושקה בלחיה
כשהוא שוחה שחית הפרפר
ובגבו תקוע מוט קיסמי
וריסני עיניו תמיד מוגפים
וסוס מחיד, עטוף בתפלין
ושופר דואה, שפתיו אדמות

לובש חזיה, וכנר מפרע
שקמד לנגן בחנויה מיחד
רוקד כמצפה קפוא על הגג
צלב גדול, עם גופה (היגו קתולי),
ישו שחום מרכיב משקפים
מצמיח שפם אלה גראוצ'ו מרקס
עם סיגר בפה תחוב די יפה
יש שסיגר רק סיגר ותו לא
ומול התמונה מתקן טלוויזיה
בארז ממסגר ומרוח בלפה
להדמות לתולענה יקרה
ידית הדלת כל כך נמוכה
כפי הנראה סימני גמדים
לא פחות, כביכול, ולא יותר
איך היה, סף הכל, עם שלגיה?
הזה בכנות הבית שלי
ובו שכנתי ואגור לתמיד?
גיס הקבלן צבע את הכתל
בירק היאור, וקדמה ימינה
הדלת פתוחה מעולם עד עולם
סדר הבית כשכל הקדש
חלום נחלם על שבעת הימים

ובקבתי לחמי עוד מתעבל
וצל בודד מסכית וקורץ לי
מנגהו הסתום ועובר על-יד:
עולם שעולה מדי יום מהים
הופך בשלבים לרחוב מסובב
משאית בלילה שוב עוברת
משארת עשן ושקט מוזר
ענק מתרחם על ננס כבול
מרשה לו להמלט לעב קט
מחר ברחמים תאכל שמש
את רביכי המטר שירד
בשלוש שרצינו שיעשו
ומה שרצו שלהם נעשה
וככלות הפל היש השלכות?

ה' לא במרומיו עושה שלום
לא בתחתיו, ודאי לא עלינו
אני רוצה לשבת, ולקוות
סתם לקוות ולא אכפת למה
שהחיים ישארו בחיים
והמתים – שיותרו מתים
שארוץ מחר מרחוב הירדן
עד מימי הירדן ובלי סכנה
הקול חודר מבשר ואומר
האהל נקי וכל חפץ מוכן
במקומו הנכון: עורות ודם
אזוב, חבלים, עדיים, יין
אלילים וצאן, ורק הנביאים
ערים לכך שגרעיו הפלחן

מקף גל נצחי פרוק ותמס
כפרקז מיני לבל יפסק
נחשול הסדר גואה ושפל
והנביאים ידאגו לעצמם

לו גרתי בכוכב לכת רגיל
ולא כצלה בקצה חר שחר
לא היה יצרי כלל משתגע
באורגיה של סימני שאלה

רק אני? ושאר הנוסעים כך?
לא חשים דרך קלחי המטר?
נמתח הגשר פענק שחוח
אני היחידי שראה שתפס
שחרים את הראש, זה לא יאמן,

מקיא הזכוכי, מקלפות הזמן
מול עמודיו סדניו קורותיו?
אלי התהום משתחווים לקום
משנת המות שתוטל עליהם

אכל רקוב מכביד לי בכטון
לחמת מעט ללא תפוגה
בתמורת הגלים בועות בלבד
כמעט לא מוחשת לאף אחד
לכל מזדמן מתי, לשם מה
פיצד לא ידע כל מה ששכח
מה פעסו, מה כוחו להרדים
מה להרגיע בפנות לדממה
לאויר הסכרי להקיץ

רגליים קרות

הפחד עצמו ומהו

מהו

המצנח שלא יפתח

המערה המתמוטטת

ההסתגרות בתוך עצמו או בהמון צווח

קרפיונים מתלבטים בכלי מסריח

ההכנסות למטה רק לגלות צרעות בתחתוני הפיג'מה לתפס סוף סוף את

החיים מהם כשאין חיים יותר

אני מצחקק ורובב הי הי הי, וגם הצטויט מצחיק אותי

אני מניח את העתון מתחמק למרפסת הנשקפת על שמת חמה הממקמת

עצמה מחדש לאזור שבו מתפללים למען נשמתה הנפטרת

הצורחת

בשמים החלונות מוגפים ואין שומעים

ואף לא שמים לב למתרחש כאן

מדאג אני לנהימות המתחבאות בחריצי האלונים ומתחת הפגל בחדרי

והבידוד –

ואין מה לפחד אלא הפחד עצמו –